

lev have været saa stærkt engagerede i de Baner, der allerede ere anlagte, og Egnen derimellem er paa mange Steder baade folketom og øde. Det vil være umuligt at gennemføre Banen, hvis det skal gaa efter den almindelige Regel.

Det, der egentlig foranledigede mig til at bede om Ordet, var en Udtalelse fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds med Hensyn til Bemærkningen i Motiverne om, at det vel nu skulde være Slut med disse Baner. Han stillede jo i Udsigt, hvad jeg mener er fuldstændig rigtigt, at der om kortere eller længere Tid maa komme andre Baner frem, for at vi kunne komme i bedre Forbindelse med Omverdenen. Som god Morsingboer maa jeg sige, at Morsø er absolut blandt de Landsdele, der, naar Talen bliver om at anlægge ny Baner, maa komme i Betragtning. Morsø er en lille frugtbar Ø, der ligger for Enden af en Statsbane, og den har maattet bidrage til de andre Baner i Thisted Amt; den kommer ogsaa til at svare til den Bane, her er foreslaaet, gennem sit Amtsbidrag. Naar man nu næste Gang kommer til at tale om Aggersundbanen og de andre Baner, vil jeg haabe, at man ikke vil glemme denne lille Ø, der ligger midt i Limfjorden, og sige, at nu er man færdig med Banerne Nord og Syd for Limfjorden. Denne Ø maa nødvendigvis have sin Bane.

Indenrigsministeren (Bramsen): De fleste ærede Talere have jo udtalt sig meget velvilligt om det foreliggende Forslag. Men der har været to ærede Medlemmer, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) og det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund), der havde en noget anden Opfattelse og nærede visse Betæneligheder ved at gaa ind paa det foreliggende Forslag. Jeg forstaar saa overmaade godt, at saadanne Betæneligheder kunne komme til Orde i Anledning af, at der her er Spørgsmaal om at yde $\frac{3}{4}$ fra Statens Side i Modsætning til, hvad der oprindeligt var paatænkt, nemlig Halvdelen, i Lighed med de øvrige i 1894 vedtagne private Baner. Jeg forstaar, at det kan have sin Betydning i principiel Henseende, men jeg skal over for de ærede Medlemmer og dem, der maatte dele deres Anskuelse, henlede Opmærksomheden paa, at Regeringen har været sig fuldt ud bevidst, at der kunde lægges en Betydning ind i dette særegne Tilfælde, og man har derfor taget de Forholdsregler, som man er i Stand til, for at noget saadant ikke skulde ske. Det er nemlig ikke Regeringens Mening, at der

senerere skulde blive Tale om lignende Tilskud til private Baner. Det er ikke let ved en Privatbane, som ikke blot er ønsket, men ogsaa vedtaget af Rigsdagen, at tænke sig en saadan Række sammenhængende Omstændigheder som de, der i nærværende Tilfælde alle tale for, at der maa foretages noget ekstraordinært, vel at mærke, dersom man overhovedet vil have en Bane mellem Tisted og Fjerritslev, og jeg har ikke hørt nogen Udtalelse her i Salen om, at man ikke ansaa en saadan Bane for et ønskeligt og for saa vidt nødvendigt Supplement til det bestaaende Jærnbaneanet, særlig Nord for Limfjorden. Naar dette er Tilfældet, og det samtidig erkendes, som jeg mener, det er erkendt fra alle de ærede Medlemmer, der have talt, at den ikke kan tilvejebringes paa de Betingelser, der ere foreskrevne i Loven af 8de Maj 1894, saa synes jeg ikke, man kan nære saa megen Frygt for, at der derved skulde være givet Signal for Fremtiden til den samme Undtagelsesforanstaltning. Det er jo fremhævet saa stærkt som muligt i de Bemærkninger, der ledsage Forslaget, hvilke særlige Grunde der tale herfor, og jeg, som har været med til i sin Tid at behandle Forslagene om de private Baner i 1893 og 1894, har bestandig haft en levende Erkendelse af, at dette Punkt i det Forslag, som den Gang blev vedtaget, ingen Sinde vilde træde ud i Livet. Det var i den Grad indlysende, at det ikke vilde ske, og for saa vidt har det ærede 3dje Medlem for 8de Kreds (Johnsen) Ret i, at det var en ugunstig Stilling, Tisted By den Gang kom til at indtage. Jeg har derfor altid set hen til det som et rent Tidsspøragsmaal, naar man maatte komme til ekstraordinære Foranstaltninger for at tilvejebringe dette manglende Led mellem Fjerritslev og Tisted. Men det er ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem samtidig betegnede det som en Uretfærdighed, der blev begaaet til den Side. I alt Fald vilde det have været en endnu større Uretfærdighed, hvis man ikke var gaaet den Vej, man gik i 1894. Forholdet var dette, at en Bane fra Fjerritslev til Aalborg havde en saadan Tilslutning i Befolkningen i Egnen der omkring, at de kunde tilbyde det Beløb, som udfordredes for at anlægge denne Bane med det sædvanlige eller den Gang for de mange Baner gældende Statstilskud, hvorimod Egnen fra Fjerritslev til Tisted ikke kunde det. Det kan man ogsaa overtyde sig om, at de ikke kunde, ved at kaste et Blik paa Kortet, idet der til begge Sider af den smalle Strækning er Vand og